

- d) wyrazy „milicja” lub „Milicja Obywatelska” zastępują się użytym w tych samych przypadkach wyrazem „Policja”.

Art. 2. 1. Osoby wykonujące czynności wykładowcy lub instruktora w ośrodkach szkolenia kierowców w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, które uzyskały uprawnienia do nauczania na podstawie dotychczasowych przepisów, uważa się za posiadające kwalifikacje, chociażby nie spełniały warunku określonego w art. 78a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 6, poz. 35, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 i z 1990 r. Nr 34, poz. 198) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Osoby wykonujące czynności egzaminatorów kandydatów na kierowców i kierowców w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy uważa się za posiadające kwalifikacje do dnia 31 grudnia 1991 r., chociażby nie spełniały warunków określonych w art. 78b ustawy, o której mowa w ust. 1.

3. Osoby wykonujące czynności egzaminatorów kandydatów na kierowców i kierowców w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy uważa się, iż spełniły wymogi art. 78b ust. 1 pkt 7 ustawy, o której mowa w ust. 1.

4. Osoby kierujące pojazdami w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, w stosunku do których wymagane jest świadectwo kwalifikacji zgodnie z art. 69a ust. 3 ustawy, o której mowa w ust. 1, obowiązane są uzyskać to świadectwo do dnia 31 grudnia 1991 r.

Art. 3. W ustawie z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324, z 1990 r. Nr 26, poz. 149, Nr 34, poz. 198 i Nr 86, poz. 504 oraz z 1991 r. Nr 31, poz. 128 i Nr 41, poz. 179) w art. 9 w ust. 2 w pkt 2 dodaje się na końcu wyrazy „z wyjątkiem zarobkowego przewozu osób,”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. — Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 12, poz. 117 i z 1985 r. Nr 23, poz. 100) art. XIV otrzymuje brzmienie:

„Art. XIV. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w drodze rozporządzenia, określi obowiązek rejestracji orzeczeń o ukaraniu i mandatów karnych za wykroczenia określone w art. 86, 87, 92, 93 i 94 Kodeksu wykroczeń oraz określi sposób prowadzenia tego rejestru.”

Art. 5. W ustawie z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, z 1984 r. Nr 34, poz. 184, z 1987 r. Nr 33, poz. 180, z 1989 r. Nr 35, poz. 192 oraz z 1990 r. Nr 34, poz. 198 i Nr 73, poz. 431) w art. 46 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

- „2. Stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:
- 1) stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo
  - 2) obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.
3. Stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do:
- 1) stężenia we krwi powyżej 0,5‰ alkoholu albo
  - 2) obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.”

Art. 6. Minister Transportu i Gospodarki Morskiej ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. — Prawo o ruchu drogowym, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 7. 1. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 października 1991 r., z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Przepisy art. 1 pkt 15, 38, 39, 41 lit. a) i 48 wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1992 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *L. Wałęsa*

322

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 lipca 1991 r.

w sprawie przychodów nie zaliczonych do wynagrodzeń.

Na podstawie art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 22 grudnia 1990 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń (Dz. U. z 1991 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do wynagrodzeń w rozumieniu ustawy z dnia 22 grudnia 1990 r. o opodatkowaniu wzrostu wynagrodzeń (Dz. U. z 1991 r. Nr 1, poz. 1), zwanej dalej „ustawą”, nie zalicza się:

- 1) świadczeń przysługujących pracownikom czasowo przeniesionym na podstawie odrębnych przepisów,
- 2) dopłat do biletów na dojazdy do pracy zakupione przez podatnika w MPK, PKS, PKP oraz do kosztów dowozu pracowników własnym transportem,
- 3) dopłat do żywienia przyzakładowego prowadzonego w stołówkach własnych podatnika lub zleconego do

prowadzenia jednostce wyspecjalizowanej albo innemu zakładowi pracy,

- 4) kwot strawnego, wypłacanych załogom pływającym w zamian za bezpłatne wyżywienie, do wysokości nie przekraczającej dodatku za rozłąkę wypłacanego pracownikom czasowo przeniesionym, o których mowa w pkt 1,
- 5) dodatków kalorycznych dla personelu latającego i pokładowego w lotnictwie cywilnym do wysokości obowiązującej w jednostkach wojsk lotniczych,
- 6) dodatków dewizowych, wypłacanych w żegludzie i rybołówstwie morskim, w wysokości faktycznych wypłat w grudniu 1990 r., zwiększonych w sposób określony w art. 5 ustawy,

7) dopłat do lokali w hotelach pracowniczych i kwater najmowanych na cele zbiorowego zakwaterowania oraz do czynszów za mieszkania zakładowe w wysokości faktycznych dopłat z I półrocza 1991 r. oraz w II półroczu 1991 r., w kwotach wynikających z proporcji dopłat stosowanych w I półroczu 1991 r.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do rozliczenia podatku od wzrostu wynagrodzeń od dnia 1 stycznia 1991 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. K. Bielecki*

323

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 sierpnia 1991 r.

w sprawie studenckich praktyk zawodowych.

Na podstawie art. 146 ust. 2 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Uczelnia organizuje studenckie praktyki zawodowe, zwane dalej „praktykami”, przewidziane w planach studiów.

2. Formę, miejsce i czas trwania praktyki określają, zależnie od decyzji rektora, rady wydziałów lub dziekani, po zasięgnięciu opinii uczelnianego organu samorządu studenckiego.

§ 2. 1. Rektor zawiera porozumienie o prowadzeniu praktyk z podmiotami gospodarczymi, organami administracji państwowej, organami administracji rządowej i organami samorządu terytorialnego, rolnikami prowadzącymi indywidualne gospodarstwa rolne, placówkami służby zdrowia lub innymi jednostkami organizacyjnymi, zwanymi dalej „zakładami pracy”, chyba że praktyki odbywają się w jednostkach organizacyjnych uczelni.

2. Porozumienie powinno określać w szczególności: podstawę odbywania praktyki (skierowanie uczelni, umowa o pracę), program praktyki, warunki zakwaterowania i wyżywienia studentów oraz czas trwania praktyki.

§ 3. 1. Dziekan może wyrazić zgodę na odbycie praktyki w wybranym przez studenta zakładzie pracy, jeżeli charakter wykonywanej przez studenta pracy będzie zgodny z programem praktyki.

2. Dziekan może zaliczyć studentowi, jako praktykę, wykonywaną przez niego pracę zarobkową, w tym także za granicą, jeżeli jej charakter spełnia wymagania programu praktyki. W takim przypadku studentowi nie przysługują od uczelni żadne świadczenia z tytułu praktyki.

§ 4. 1. Uczelnia państwowa ze środków przeznaczonych na działalność dydaktyczną pokrywa następujące koszty związane z organizacją praktyk:

- 1) wyżywienia w wysokości ustalonej przez rektora,
- 2) zakwaterowania studentów odbywających praktykę poza miejscem stałego zamieszkania, według kosztów faktycznych nie przekraczających jednak kwoty ustalonej przez rektora,
- 3) przejazdu do miejsca praktyki i z powrotem najtańszym środkiem lokomocji, z uwzględnieniem przysługujących ulg, jeżeli praktyka odbywa się poza miejscem zamieszkania studenta lub siedziby uczelni,
- 4) ekwiwalentu wypłacanego studentom z tytułu odbywania praktyk, na podstawie skierowania, w warunkach

szkodliwych dla zdrowia; wysokość ekwiwalentu ustala rektor,

5) ubezpieczenia uczestników praktyk od następstw nieszczęśliwych wypadków.

2. Uczelnia nie pokrywa kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3—5, tym studentom, którzy odbywają praktykę na podstawie umowy o pracę.

3. Uczelnia nie pokrywa kosztów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5, studentom odbywającym na podstawie skierowania praktyki na polskich statkach morskich.

4. Uczelnia nie wypłaca stypendium socjalnego studentom odbywającym praktyki na podstawie umowy o pracę, a także na podstawie skierowania, jeżeli są pokrywane koszty wyżywienia, o których mowa w ust. 1 pkt 1. Student może zrezygnować z pokrywania przez uczelnię kosztów wyżywienia.

§ 5. Uczelnia jest obowiązana do sprawowania nadzoru dydaktyczno-wychowawczego oraz organizacyjnego nad przebiegiem praktyk.

§ 6. W celu sprawowania nadzoru nad organizacją i przebiegiem praktyk rektor może powołać spośród nauczycieli akademickich uczelni kierownika praktyk.

§ 7. 1. Nadzór dydaktyczno-wychowawczy nad praktyką sprawuje opiekun praktyki, wyznaczony przez rektora na wniosek dziekana spośród nauczycieli akademickich wydziału.

2. Opiekun praktyki jako przedstawiciel uczelni jest przełożonym studentów odbywających praktykę. Odpowiada za realizację praktyki zgodnie z jej celami i ustalonym programem, jest upoważniony do rozstrzygania, wspólnie z kierownictwem zakładu pracy, spraw związanych z przebiegiem praktyki.

3. Szczegółowe obowiązki opiekuna praktyki określa rektor.

§ 8. 1. Zakład pracy jest obowiązany do zapewnienia warunków niezbędnych do przeprowadzenia praktyki, zgodnie z ustaleniami porozumienia zawartego z uczelnią, a w szczególności:

- 1) zapewnienia odpowiednich stanowisk pracy, pomieszczeń, warsztatów, urządzeń, narzędzi i materiałów zgodnie z programem praktyki,
- 2) zapoznania studentów z zakładowym regulaminem pracy, przepisami o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz o ochronie tajemnicy państwowej i służbowej,